

Ijtihad og den modernistiske metode

I Allahs Navn, den Nådige, den Barmhjertige

Da den osmanniske Khilafah officielt blev nedlagt den 3. marts 1924 af Allahs ﷻ fjende, den britiske agent, Mustafa Kemal, så forårsagede det et kaos, som allerede var begyndt at indhylle den islamiske Ummah. Nedlæggelsen af Khilafah var et resultat af den nedgang, som forekom århundreder tidligere.

Faktorer der førte til nedgangen

Svagheden i den muslimske forståelse af den islamiske tanke og praktiske metode for at føre den ud i livet kan spores tilbage til det andet århundrede efter *Hijrah* med indstrømningen af fremmede filosofier såsom de græske, persiske, og indiske filosofier. Selvom muslimerne havde tilbagevist mange af dem, forblev visse påvirkninger. Lukningen af dørene til *Ijtihad* i det syvende *Hijri* århundrede, var desuden et hårdt slag mod Islam (eller snarere, folks forståelse af den). Dette førte til isolation og en manglende evne til at udlede shariamæssige love, for at behandle de daglige problemer, som mødte muslimerne.

Dørene til *Ijtihad* er åbne indtil Dommedagen; men den skal udføres af dem, som er kvalificeret til det (dvs. en *Mujtahid*).

Og senere skete der en adskillelse af det arabiske sprogs vitale styrke fra Islams vitale styrke, fordi det arabiske sprog blev ignoreret både i forståelse og udbredelse af Islam. Dette resulterede i forsømmelse af det arabiske sprog, og at man kasserede det som statens officielle sprog, til trods for at arabisk er det anvendte sprog i *Ijtihad*, for at udlede de shariamæssige love fra de detaljerede beviser.

Den missionære og intellektuelle invasion, der blev foretaget af de vestlige *Kuffr* (uislamiske) lande, og som fortsat konspirerer imod Islam og muslimerne, opildnede til nationale og territoriale stridigheder imellem muslimerne, så muslimerne begyndte at kalde til adskilte nationer, og ignorerede de islamiske love.

Så komponenterne til Khilafahstatens opbrydning var på plads ved begyndelsen af første verdenskrig. Og de vestlige *Kuffr* lande indledte derefter de politiske og militære manøvrer, som muslimerne fejlede i at modarbejde på grund af deres svage forståelse. Dermed havde *Kuffar* og deres agenter frit spil til at opbryde Khilafah og den muslimske verden hverken bevægede sig det mindste eller kommenterede det, fordi den var i en tilstand af svaghed og splittelse og en manglende evne til at forstå Islam.

Disse faktorer betød, at de var ikke var i stand til at se de egentlige problemer, som de stod overfor, hvormed kolonialisterne og deres agenter havde muligheden for at indsætte nogle idéer, der modstrider

Islam, og som muslimerne på grund af deres svaghed, efterfølgende forsøgte at forene med Islams *Shari'ah*.

Den apologetiske metode

I løbet af det attende århundrede, var der tænkere af forskellig kaliber. Og mange af dem sansede den islamiske Ummahs tilstand, og ønskede at se en ændring; de havde kærlighed til Islam og muslimerne, og deres formål var at se en oprejsning (*Nabdah*). Men der var en del af dem, som bevidst havde fået bestemte stillinger af de kolonialistiske *Kuffar*, med det formål at vildlede muslimerne væk fra at elevare sig. Men en ting var fælles blandt de muslimer, som overvejede oprejsningen, og det var, at de ikke havde forstået problemet korrekt. Nogen kaldte til en genfortolkning af Islam og kaldte til *Ijtihad*, men forstod ikke hvad *Ijtihad* var og er.

De var dybest set påvirket af de vestlige tanker, og diskuterede idéen om "fritænkning". Formålet med dette var at sekularisere Islam, på sådan en måde, at de kunne anbefale løsninger til muslimer, som var kopieret fra vesten. Derefter begyndte de at give dem termer, som fandtes i den islamiske kultur. Så for eksempel *Majlis Al-Shura* (den rådgivende forsamling) blev kendt som et parlament, *Riba* (bla. renter og åger) blev kaldt for profit, og *Ulil Amr* (dem med autoritet), var de britiske kolonialister eller enhver regent. Og *Maslahah* blev beskrevet som den ubegrænsede gavn. Og *Ijtihad* var en eufemisme for den ubegrænsede brug af forstanden eller fornuften, for at 'modernisere' Islam.

Afvigende og svage holdninger, som for længst var blevet tilbagevist, blev fundet igen for at kunne retfærdiggøre holdninger, så Islam passede til vestens smag. Desuden blev islamiske principper anvendt udenfor deres rette sammenhæng, igen for at retfærdiggøre en 'oprejsning' af Islam, men det resulterede faktisk i, at muslimernes nedgang blev fremskyndet.

Vi vil forsøge at vise, at selvom modernisterne maskerer deres holdninger som islamiske, og hævder at det er *Ijtihad*, så er det langt fra *Ijtihad*. De har ikke noget, der ligner et bevis, og de er faktisk uislamiske.

Ijtihads definition

Vi skal forstå, hvad *Ijtihad* er. De retslærde indenfor *Usul Ul-Fiqh* (jurafundamentterne), definerer *Ijtihad* som:

"At yde en stor indsats, for at søge en anfægtelig (ẓanni) holdning i et spørgsmål, hvad angår shariamæssige Ahkam, således at denne Mujtahid ikke føler sig i stand til at yde mere." [Imam Sayfud-Deen Amidi, Kitab Al

Ihkam Fi Usul Al Ahkam, og Imam Taqiuddin Al-Nabahani, Shakhsiyyah Islamiyyah, Juzz Al Awwal]

Det er vigtigt at notere bestemte punkter vedrørende denne definition. *Ijtihad* skal foregå med hensyn til et shariamæssigt bevis (*Daleel Shar'i*), som er anfægteligt.

Så der er ingen *Ijtihad* i denne *Ayah* fra Qur'anen, som siger:

﴿وَحَرَّمَ الرِّبَا﴾

”... *Han forbød Riba.*” [Al-Baqarah 2:275], da den kun har én mening, og er baseret på en absolut *Ayah*.

Så holdningen er den fremtrædende mening. Holdningen skal også være relateret til de shariamæssige love, og dermed vil alt andet end det ikke blive betragtet som *Ijtihad*.

En *Mujtabid* udleder for eksempel den regel, at *Kuffar* kan kæmpe ved siden af muslimer under Islams banner ved at opveje beviserne. Profeten ﷺ afviste tilbudet om hjælp fra idoltilbederne i kampen ved *Uhud* bjerget. Han godtog ikke deres tilbud om at kæmpe ved siden af muslimerne i kampen.

Han ﷺ sagde:

«إِنَّا لَا نَسْتَعِينُ بِمُشْرِكٍ»

”Vi har ikke brug for deres hjælp.”

Men han ﷺ godtog deres hjælp ved Hunayn kampen. Hvorfor?

En *Mujtabid* må opveje beviserne, fordi han ved, at Sendebudet ﷺ ikke godtog tilbudet om hjælp fra *Mushrikeen* ved *Uhud*, fordi de ønskede at kæmpe under deres eget banner, med det formål at skille sig ud fra muslimerne med det; så hans ﷺ afvisning har en *'Illah* (juridisk begrundelse) - at *Mushrikeen* ville kæmpe under deres eget banner og stat.

Og han ﷺ søgte og godtog deres hjælp ved Hunayn kampen, fordi de kæmpede under Sendebudets ﷺ banner. For ved Hunayn var den juridiske begrundelse med hensyn til ikke at søge hjælp fra *Mushrikeen*, ikke tilstede, så derfor var det tilladt at søge og godtage deres hjælp.

Det er ikke tilladt at følge holdninger fra personer, der ikke baserer deres holdning på de shariamæssige tekster, uanset om det er en bestemt holdning, fra en retslærd, tænker, eller filosof. Dette er lig med at adoptere noget andet end Islam, en ting, som utvivlsomt er blevet forbudt af *Shari'ah*. Og Allah ﷻ har beordret os til at adoptere alt fra Sendebudet, Muhammad ﷺ og ikke fra nogen anden, lige meget hvem han er. Allahs Sendebud ﷺ sagde:

«إِنَّ اللَّهَ لَا يَقْبِضُ الْعِلْمَ انْتِزَاعًا يَنْتَزِعُهُ مِنَ النَّاسِ وَلَكِنْ يَقْبِضُ الْعِلْمَ بِقَبْضِ الْعُلَمَاءِ حَتَّى إِذَا لَمْ يَبْقَعْ عَالِمًا اتَّخَذَ النَّاسُ رُءُوسًا جُهَالًا فَسُئِلُوا فَأَفْتَوْا بِغَيْرِ عِلْمٍ فَضَلُّوا وَأَضَلُّوا»

”Allah vil visselig ikke fratage jer viden, efter at Han har givet den til jer, men den vil blive taget væk gennem de lærde mænds (’Ulema) død med deres viden. Der vil blive med at være uvidende folk; når de konsulteres vil de give domme ifølge deres egne holdninger, hvormed de vildleder andre og selv bliver vildledt.” [Sahih Muslim]

Dette vil sige, at de kommer med *Fatawa* ifølge deres egen holdning, uden at tage de shariamæssige beviser i betragtning. Disse holdninger har derfor ingen værdi overhovedet.

Hvordan man behandler svage holdninger

Skulle det ske, at der er mere end én islamisk holdning, er man pålagt at overholde de shariamæssige regler, som klarlægger etiketten for uenighed (*Adab Al-Ikhtilaf*). Og det er ikke tilladt for en muslim at anklage en anden muslim for *Kufr* eller overtrædelse, bare fordi han var uenig med ham i en holdning, så længe uenigheden var indenfor rammerne af legitim *Ijtihad*. Holdninger som har et stærkt eller svagt shariamæssigt bevis, eller hvis den har noget der ligner et bevis (*Shubhat Daleel*), er legitime holdninger. Det er ikke tilladt at miskreditere holdningen eller den som bærer på den. Det, man derimod burde sige, i tilfælde af et bevis er svagt, eller endda har noget der ligner et bevis, er at ’din holdning er forkert eller svag’, og diskussionen med ham skal foregå på den bedst mulige måde, med en debat om beviserne.

Et *Shubhat Daleel* tages i betragtning på følgende tre områder:

1. Beviskilder, hvortil der findes absolutte og generelle beviser, der bliver betragtet som shariamæssige beviser og det er Qur’anen, Sunnah, Ijma’a Al-Sahabah, og Qiyas (Analogi), i tilfælde af, deres holdning er spekulativ (*Zanniyah*) og opvejet (*Murjuba*), dvs. ikke absolutte eller fremtrædende (*Rajihah*). [Imam Taqiuddin Al-Nabahani, i Muqaddimah Al-Dustoor]

Dem, som for eksempel følger holdningen, at man skal placere hænderne under navlen, mens man beder. Og de baserer det på en udtalelse fra ’Ali ؑ, som lyder,

مِنَ السُّنَّةِ وَضَعُ الْكَفِّ عَلَى الْكَفِّ فِي الصَّلَاةِ تَحْتَ السُّرَّةِ

”At placere den ene hånd over den anden hånd under navlen, er en del af Sunnah.” [Sunan Abu Dawud]

Dette vil blive betragtet som et *Shubhat Daleel* for den, der følger holdningen, at hænderne skal placeres på brystet, baseret på en *Hadith* fra Tawus, som sagde:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَضَعُ يَدَهُ الْيُمْنَى عَلَى يَدِهِ الْيُسْرَى ثُمَّ يَشُدُّ
بَيْنَهُمَا عَلَى صَدْرِهِ وَهُوَ فِي الصَّلَاةِ»

”At Allahs Sendebud ﷺ plejede at placere sin højre hånd over sin venstre, og holde dem tæt ind til sit bryst, når han bedte.” [Sunan Abu Dawud]

2. Beviser, hvortil spekulative generelle beviser er blevet fremlagt for deres anerkendelse. De er: *Istihsan* (juridisk præference), *Al-Masalib Al-Mursalab* (ubetingede interesser), *Mazhab Sahabi* og lignende, uanset om deres holdinger er absolutte eller spekulative. Eksempelvis dem, der ikke accepterer, at følge en *Sahabi*s holdning som en gyldigt shariamæssigt bevis vil betragte det, der bliver udledt fra det, som et *Shubhat Daleel*.

Dog er der strenge betingelser. Og de *Mujtahideen*, der anvendte disse spekulative kilder, nedfældede strenge rammer for, hvorledes hver af dem skulle tages i brug. Dem der mente, at *Masalib Al-Mursalab* er en kilde, man kan anvende, sagde meget tydeligt, at den ikke måtte modsige Qur’anen, Sunnah og *Ijma’a Al-Sahabah*.

3. Den deduktive bevisførelse (*Istidlal*), hvad angår disse beviser, skal være baseret på et studie af det arabiske sprog og et studie af sektioner af Qur’anen og Sunnah.

Eksempelvis denne *Ayah*:

﴿أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ﴾

”... eller hvis I har været i kontakt med kvinder.” [Al-Nisa 4:43], så mener nogle af *Mujtahideen*, at denne *lamas* (kontakt) er bogstavelig (*Haqiqi*) og ugyldiggør ens *Wudu*, hvorimod andre har forstået den metaforisk (*Majazi*) og hævder, at det betyder seksuelt samleje.

Når holdningen ikke har noget shariamæssigt bevis, eller noget der kunne ligne et bevis, så vil det være en uislamisk holdning (dvs. en *Kufr* holdning); der er ingen anden udvej end at udfordre denne holdning og advare den som bærer på den, at han bærer på en *Kufr* holdning; selvom det ikke betyder, at den der bærer på en *Kufr* holdning, automatisk er *Kafir*!

Der er nogle særlige vestlige idéer, som modernisterne forsøger at forlige med Islam, ved at omfortolke de etablerede regler. Og de taler om ’islamisk feminisme’, demokratisering af Islam, og at Islam ligner andre abrahamske trosgrundlag. Dette er på ingen måde en grundig liste, men de er relateret til emner, som er fundamentale i forsøget på at sekularisere Islam og forhale den sande oprejsning (*Nahdah*).

Et andet hovedområde som blev angrebet, var straffesystemet i Islam, specielt *Hudood*. De forsøgte at bortforklare de tydelige *Ayaat* og meninger på en måde, der gjorde dem smagfulde for vesten.

Eksempelvis det at skære tyvens hånd af, blev omfortolket til at lave en mærke på håndledet. Khilafah Statens henrettelse af den frafaldne, blev omformet til kun at gælde, når det drejede sig om forræderier imod Staten og ikke enhver frafalden. Trods *Mujtabideens* enighed og det faktum, at Profetens ﷺ *Hadith* siger:

«مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَاقْتُلُوهُ»

”Den der ændrer sin Deen, skal dræbes.” [Sahih al-Bukhari, i Kitab Istitabah al-Murtaddeen]

Lad os undersøge et af eksemplerne, som tages i brug, for at påvise den korrupte tankegang på dette område.

Følgende *Ayah* siger:

﴿وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا﴾

”Hug den mandlige og kvindelige tyvs hånd af.” [Al-Maidah 5:38]

Det siges, at meningen med at skære (*Qata'*) er at forhindre tyven i at stjæle, gennem ethvert middel; det er egentlig ikke nødvendigt at skære hånden af, forhindringen kan ske ved fængsling, formaning, eller det ene eller det andet. Det blev også påstået, at ordet *Qata'* (at skære) er en ambivalent term (*Lafẓ Al-Mujmal*), hvad angår at skære, ved at adskille legemsdelen (amputering) eller at skære, ved kun at såre, eller lave et ar. Og at begge tilfælde er tilladt: amputering eller at lave et ar.

Altså behandlede de ordet 'at skære' metaforisk, således at det betød at lave et mærke eller ar.

Denne holdning kan ikke hævdes at være *Ijtihad*, og har således et *Shubhat Daleel*. Dette er fordi den deduktive begrundelsesvinkel på denne måde, hvad angår denne *Ayah*, ikke stemmer overens med det arabiske sprog eller sektioner af Qur'anen og Sunnah. Med hensyn til sproget, så går man ikke videre til den metaforiske mening (*Majaẓi*) medmindre den reelle (*Haqiqi*) mening er umulig. Her er der dog slet ikke tale om nogen umulighed. Og den fysiske handling - at skære - er altså det, der skal gøres og det er ikke tilladt at gå udover det til en anden mening.

Selv hvis vi overvejer, om ordet *Qata'* (at skære) er en ambivalent term (*Lafẓ Mujmal*), hvad angår at skære, ved at adskille legemsdelen (amputering) eller ved at såre eller lave et ar, så har Allahs Sendebud

ﷺ forklaret denne ambivalens (*Mujmal*). Når en *Mujmal* bliver forklaret, så får den en bestemt betydning, og man må ikke referere til en anden betydning, som modsiger den.

Abu Hurayrah ؓ berettede, at 'en tyv, som havde stjålet en turban, blev bragt til Allahs Sendebud. De sagde, Åh Allahs Sendebud, manden har begået tyveri. Sendebudet ﷺ sagde, **”Det tror jeg ikke, han har.”** Tyven bekræftede, at han havde stjålet, så Profeten ﷺ sagde:

«أَذْهَبُوا بِهِ فَأَقْطَعُوهُ ثُمَّ أَحْسَمُوهُ»

”Gå og skær hans hånd af, og stop blødningen (Ihsimu).” [Sunan Al-Darqutni]

Ordet *”Hasm”* vil sige at tilberede kogende olie. Når hånden skæres af, så lægges den i olie, for at lukke årenes åbninger, således at han ikke mister for meget blod og dør. Ligeledes er der denne *Hadith*, som blev berettet af 'Aisha - må Allah ﷻ være tilfreds med hende: **”Profeten ﷺ skar en kvindes hånd af.”** Det er derfor, at Abu Bakr ؓ og 'Umar ؓ fulgte dette, uden protester fra nogen af Sahabah ؓ.

Så den der siger, det at skære tyvens hånd af vil sige at forhindre ham i at stjæle, og at man kan anvende andre midler, eller kun såre ham, uden egentlig at skære hans hånd af, kan ikke påstå at dette er *Ijtihad*. Det man derimod kan sige, er: At straffe tyven med noget andet, end den aktuelle afskæring af hånden, er en uislamisk regel. Og den har hverken noget bevis (*Daleel*), eller noget der ligner et bevis (*Shubbat Daleel*).

De islamiske juridiske tekster er de bedst egnede til at løse menneskeheds problemer

Det er vigtigt for muslimerne i helhed at forstå, at de shariamæssige tekster, om end de er fra Qur'anen eller Sunnah, er de bedste og mest detaljerede tankemæssigt, de rummeligste i omfang til generalisering, og den mest frodige grund for at kultivere generelle principper. De er egnede som lovgivningstekster for alle folkeslag og nationer.

De er de bedste tekster til det tankemæssige felt; det skyldes den måde, de dækker alle typer af forhold på, om end imellem individer, staten og dens borgere, eller stater, folkeslag og nationer imellem. Lige meget hvor nye og varierede disse forhold måtte være, så er forstanden i stand til at udlede love til dem fra de shariamæssige tekster. De er de bedste kilder, som er til vores rådighed, til det tankemæssige felt, indenfor lovgivningstekster.

Hvad angår rummelighed i deres omfang til generalisering, er det tydeligt ud fra grammatik, sætninger, ord, og udtryksformer, med hensyn til at dække det udtalte (*Mantuq*), meningen (*Mafhum*), indikationen (*Dalalah*), *begrundelsen* (*Ta'leel*) og analogi (*Qiyas*), baseret på årsagen (*'Illah*), hvilket gør denne udledning mulig, vedvarende og omfattende. Dette sikrer, at teksterne er i stand til at omfatte alting.

Allah ﷻ siger eksempelvis:

﴿وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ﴾

”Og hvis en af Mushrikeen (idoltilbederne) søger din beskyttelse, så beskyt ham, så han kan høre Allahs Ord (dvs. Qur’anen).” [Al-Tawbah 9:6]

Denne *Ayah* indeholder *Dalalat Ul-Tanabbuh* (den bemærkede og signalerede betydning): At få denne *Kafir* til at høre Allahs ﷻ Ord, er den shariamæssige årsag til at give beskyttelse - så han kan høre Allahs ﷻ Ord er derfor en *’Illah* (juridisk årsag), indikeret med anvendelsen af ordet *’Hatta’*, som betyder fordi (*Min Ajli*).

Dette indikerer en forpligtelse om, at have bevidsthed om Islam, således at den kan udsprede. Ud fra dette, så er *Khilafah Staten* forpligtet til at uddanne muslimerne med Islam i skolerne og institutionerne på en tilfredsstillende måde; ydermere også for at undervise i fremmede sprog på bestemte niveauer, så Islam kan bæres til folk, som ikke taler arabisk.

Punktet vi skal vende tilbage til

Dette var bare et lille eksempel på, hvordan den islamiske jurisprudens kan løse menneskets problemer. Men vi skal huske, at den æra, hvor tilstedeværelsen af *Mujtahideen* vil være almen, ikke kan ske, uden at *Khilafah Staten* og dens institutioner, som vil være i stand til at formidle dette, vender tilbage.